

Sygn. akt: I C 73/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2020 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	sekretarz sądowy Milena Ziętak

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2020 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko G. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis doręczyć:
 - a) pełnomocnikowi powoda,
 - b) pozwanemu z pouczeniem o sprzeciwie,
3. za 7/14 dni.

M., dnia 30 września 2020r.

Sygn. akt **I C 73/20**

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego G. B. kwoty 3.537,95 złotych z odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności z umowy pożyczki z dnia 11 sierpnia 2016 roku zawartej z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 kwietnia 2017 roku nabył wierzytelność z w/w umowy.

Pozwany G. B. nie zajął w sprawie żadnego stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 sierpnia 2016 roku G. B. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki kwoty 3.000 złotych. Jako datę spłaty pożyczki wskazano w umowie termin 10 września 2016 roku.

(bezsporne, a nadto dowód: umowa pożyczki nr (...) – k. 15-21)

Kwota pożyczki została przelana G. B. w dniu 11 sierpnia 2016 roku po przelaniu przez niego kwoty 0,01 zł jako potwierdzenia zawarcia umowy.

(dowód: potwierdzenia przelewu – k. 22-23)

W dniu 30 listopada 2016 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w T. została zawarta umowa cesji wierzytelności obejmująca m.in. wierzytelność względem G. B..

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 30 listopada 2016 roku – k. 48-59)

W dniu 28 kwietnia 2017 roku pomiędzy (...) z siedzibą w T. a (...) S.A. z siedzibą we W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności obejmująca m.in. wierzytelność względem G. B..

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 28 kwietnia 2017 roku – k. 25-43)

W dniu 5 grudnia 2018 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządził wezwanie do zapłaty kwoty 3.731,49 złotych kierowane do G. B..

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 5 grudnia 2018 roku – k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo jest niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na gruncie okoliczności sprawy wskazać należy, że większość okoliczności stanowiących podstawę powództwa została przez stronę powodową wykazana.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że powód wykazał, iż w dniu 11 sierpnia 2016 roku pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) opiewającą na kwotę 3.000 złotych. Świadczy o tym dokument w postaci umowy pożyczki oraz dowody przelewów potwierdzające, iż kwota pożyczki została przelana pozwanemu w dniu 11 sierpnia 2016 roku po uprzednim przelaniu przez niego kwoty 0,01 złotych jako potwierdzenia zawarcia umowy. W ocenie Sądu powód skutecznie wykazał też, iż wszedł w prawa wierzyciela pierwotnego, tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przedstawił bowiem dwie umowy cesji wierzytelności, do których został załączony wyciąg ze wskazaniem wprost osoby pozwanego i identyfikacją jego zobowiązania.

Zgodnie z art. 509 § 1 i § 2 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

W tej sytuacji dalszej analizie Sądu podlegała wyłącznie kwestia ewentualnego przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Natomiast art. 125 § 1 kc stanowi, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem sześciu lat.

Niewątpliwie roszczenia firmy pożyczkowej związane z dochodzeniem należności z tytułu udzielonego pożyczki są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej i ogólny termin ich przedawnienia – zgodnie z przedstawionymi powyżej regułami – wynosi trzy lata.

W niniejszej sprawie przedłożony do akt materiał dowodowy nie pozwala na wysnucie jednoznacznych wniosków co do daty wymagalności roszczeń wynikających z umowy pożyczki nr (...). Z okoliczności sprawy wynika, że należności pozwanego z umowy nie zostały spłacone terminowo, a jako datę spłaty pożyczki wskazano w umowie termin 10 września 2016 roku, co pozwala na wyprowadzenie wniosku, że wówczas wierzytelność z tej umowy stała się wymagalna. Niewątpliwie wymagalność tego roszczenia istniała w dniu 30 listopada 2016 roku, tj. dniu, kiedy pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w T. została zawarta umowa cesji wierzytelności obejmująca m.in. wierzytelność względem G. B..

W świetle aktualnego brzmienia art. 118 zd. drugie kc termin przedawnienia roszczenia zgłoszonego w pozwie winien co do zasady nastąpić z końcem 2019 roku. Pozew w sprawie został zaś wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 2 grudnia 2019 roku, a zatem przed upływem tego okresu. W tym kierunku przebiegało wnioskowanie strony powodowej, która stała na stanowisku, że wnosząc pozew w niniejszej sprawie skutecznie doprowadziła do przerwania biegu przedawnienia.

Otóż takie rozumowanie należy ocenić jako nieprawidłowe i nie znajdujące oparcia w przepisach prawa. W niniejszym przypadku bowiem nie mogły mieć zastosowania aktualne przepisy dotyczące przedawnienia, bowiem stosownie do treści art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r. poz. 1104) jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

W niniejszym przypadku nie ulega wątpliwości, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się przed dniem wejścia w życie w/w ustawy. Nie ulega również wątpliwości, iż przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia nastąpiłoby ono wcześniej niż przy uwzględnieniu przepisów aktualnie obowiązujących. A zatem in concreto przedawnienie nastąpiło z upływem tego wcześniejszego terminu, tj. z upływem dnia 10 września 2019 roku.

Mając zatem powyższe na uwadze – na podstawie art. 720 § 1 kc w zw. z art. 118 kc w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw – orzeczono jak w sentencji wyroku.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda,
3. za 14 dni lub z apelacją.

M., dnia 12.10.2020r.